

V. MAHANĚNHO

**HARMADONTOVA
ŠACHOVNICE**

CESTA ŠAMANA

KNIHA 5.

FANTOM Print
2019

Originally published in English under the title The Karmadont Chess Set by
Magic Dome Books, 2017

Copyright © V. Mahanenko 2017

Cover Art © V. Manyukhin 2017

English Translation © Natalia Nikitin 2017

Czech Translation © Martin Kapalka

ISBN 978-80-7594-029-2

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

1. KAPITOLA

ALTAMEDA

ZVOLTE PROSÍM NOVÉ UMÍSTĚNÍ SVÉHO HRADU...

Jakmile jsem se posadil na trůn Altamedy, objevila se přede mnou propracovaná tabulka vlastností a nastavení hradu. Ihned mě zaujalo poškození hradu vyjádřené procenty. V tuto chvíli se Altameda pohybovala na 88 % odolnosti a vyžadovala jisté opravy. Mrknul jsem na seznam potřebných materiálů a málem jsem spadl z trůnu. Opravy hradu vyžadovaly desetitisíce hromádek císařského dubu, žuly a oceli. Přičemž tento seznam patřil jen k takzvaným přípravným či kosmetickým opravám. Systém mi oznamoval, že musím do hradu přivést architekta na úrovni nejméně 350, abych získal přesnější seznam potřebných surovin.

To je tvrdé...

Dokázal jsem přibližně odhadnout cenu materiálů a pochopil jsem, že nemám právo vybrat z klanové pokladnice sedmdesát milionů zlatých, abych naši základnu opravil. Samozřejmě si zaplatím nějaké tesaře, aby opravili hradní bránu, jejíž odolnost se snížila pod 50 procent. Všechno ostatní, tedy včetně hradeb, budov a interiérů, bude muset počkat. Minimálně tři sta let...

Osazenstvo hradu se spravovalo přes jinou záložku. Pracovní pozice, které bylo potřeba v hradu obsadit, zahrnovaly strážce, sluhy, komorné a nejrůznější správce. Sběrači a řemeslníci zde zmíněni nebyli. Hrad na 24. úrovni vyžadoval pracovníky téměř na císařské úrovni, a proto by náš klan zaplatil jen za majordoma dva miliony zlatých ročně. Levnější sluha by se nedokázal vypořádat s horou práce, kterou je potřeba na této pozici vykonávat. Stejný problém se vztahoval na strážné. Obvyční levní strážní by nedokázali hrad ochránit. Potřeboval jsem zkušenější válečníky a kouzelníky na le-

velu 300 a navíc ještě velitele strážných na levelu 350. Podíval jsem se na spodek tabulky a potichu zaklel. Dokonce i jen základní kostra strážných NPC by nás vyšla na sedmadvacet milionů ročně.

Naštěstí mi další záložka přinesla malou úlevu. Aspoň jedna záležitost nepotřebovala obrovskou investici – pasivní obranné systémy hradu. Ukázalo se, že v hradní výbavě je i příkop, který se za několik dní objeví okolo hradu, pokud ho aktivuji. Kouzlo, které Geyru a její válečníky shazovalo z hradeb, patřilo přímo k tomuto hradu a nebylo závislé na jeho úrovni. Kouzlo bylo plně vylepšené, a proto se do mého hradu nedostane nikdo ani za pomoci neviditelnosti. To samé kouzlo zajišťovalo i ochranu vzdušného prostoru. Nikdo nemohl nad Altamedou přeletět. Toto omezení platilo nejen pro hráče, ale i pro NPC, a proto by na nás nemohli ze vzduchu zaútočit ani ptáci, o kterých mi kdysi vyprávěla Anastaria. Ze vzduchu byla Altameda nedobytná.

Následující záložka mi oznamovala, co bylo potřeba provést, aby se hrad posunul na 25. úroveň. Pohledem jsem přeletěl požadavky a rychle se přesunul k další záložce. Pro vyšší úroveň jsem musel vylepšit hradní interiér, který byl v tuto chvíli vpravdě spartánský. Tabulka mi nařizovala, abych nainstaloval sochy a fontány, rozvěsil obrazy, zrcadla a lustry. Bylo potřeba zajistit velké množství nejrůznějších úprav, přičemž jen cena za nutné materiály šplhala do desítek milionů, a to vůbec nezmiňuji práci. Kde bych navíc našel řemeslníky, kteří by dokázali vše vyrobit?

Počkat...

Zavřel jsem tabulku správy hradu, otevřel poštovní schránku a semolil dopis. Anastaria a Plinto stojící vedle mě překvapeně pozorovali. Pokud si dobře pamatuju, Sakas a Alt budou velmi brzy podmínečně propuštěni z dolu Pryke. Být podmínečně propuštěn není příliš zajímavé ani zábavné, to vím z vlastní zkušenosti. Oběma jsem poslal pozvánku, aby se připojili k mému klanu. Vlastní tesař a malíř se nám budou hodit. Jistě je guvernér dolu Pryke nechválil jen tak pro nic za nic.

„Mahane, je normální, aby se opevnění hradu třáslo?“ zeptal se neutrálním tónem hlasu Plinto, jako by se ho otřesy nijak osobně netýkaly, ale i přesto se chtěl ujistit, že se náhodou neocitne zasypaný sutí. To by se mu jistě vůbec nelíbilo.

„Ještě zjišťuju, co vše je potřeba v hradu zařídit, a k záložce pro teleportaci jsem se zatím nedopracoval. Hrad se třese, protože se už připravuje k teleportaci na nové místo,“ ujistil jsem upíra.

„Teleportace?“ zavětrila okamžitě Anastaria, když uslyšela slovo, které se v jedné větě se slovem „hrad“ obvykle nevyskytovalo.

„Jo jo. Každé tři měsíce se náš hrad dokáže přesunout na novou pozici. Buď se hrad přesune automaticky sám, nebo si vybereme konkrétní místo my. Tobě se to oznámení neukázalo? Myslel jsem, že jsme všichni rovnocenní majitelé...“

„Rovni si asi jsme, ale někteří z nás si jsou očividně rovnější než jiní,“ usmála se Stacey. „Minimálně já jsem teda žádné oznámení nedostala. Až budeš vybírat nové umístění, rovnou zapomeň na to, abys nás přesunul někam k většímu městu. Umístění poblíž města může vypadat prestižně, ale zároveň je strašně nebezpečné.“

„Nebezpečné?“ teď jsem se jednoho slůvka chytil já.

„Lovci pokladů, lupiči, nájezdy klanů, které si chtějí na náš účet zvýšit levely... Existuje spousta možností, jak mohou ostatní hráči využít cizí hrady. Zvláště velké lákadlo to je, pokud hrad patří někomu, kdo tě už dvakrát zabil – jednou v Temném hvozdě a podruhé při použití kouzla Armagedon. Proto ti doporučuju, abys hrad umístil někam do blízkosti Volných plání. Koupíme si statický portál, umístíme ho do hradu a budeme žít v klidu a v pohodě.“

„Portál tu už je. Jen ještě není aktivovaný,“ odpověděl jsem jí, protože jsem si procházel další záložky. „Ale ano, souhlasím s tebou. Poblíž Anhursu nám pšenka nepokvete. Máš nějaké návrhy, kam se přesunout?“

„Co třeba sem?“ Stacey otevřela mapu, přiblížila jednu její část a prstem ukázala do provincie Lestran. „Po událostech v Krispě máme u místní provincie nejvyšší možnou úroveň reputace, na druhé straně hor leží Kartoss, poblíž jsou Volné pláně i Sintana, hlavní město trpaslíků. Jelikož budeme v blízkosti hor, máme šanci naražit na nějakou rudu.“

„Vždyť jsi říkala, že se máme držet od měst dál...“

„Zas tak blízko mu nebudeme,“ odpověděla Stacey. Ještě jednou přiblížila mapu a sklonila se nad ní. „Sintana je tady. Můžeme se teleportovat na tohle místo na opačné straně hor – je to výběžek pohorí Elma. Hráči neradi šplhají po horách, a proto bychom neměli

mít mnoho návštěvníků. Kdo nás bude chtít skutečně najít, objeví nás dřív nebo později kdekoli. Hrad nemá ani svůj příkop, pokud bychom ho tedy umístili tady na pobřeží...“

„Příkop má, jen zatím nebyl aktivovaný,“ přerušil jsem Stacey. „Hrad má vlastně všechno, co bychom mohli potřebovat. Akorát je většina mechanismů zatím deaktivovaná.“

„Hmm...“ Anastaria se na chvíli odmlčela, aby vše dostatečně promyslela. Pak sebevědomě píchla prstem do mapy. „V tom případě ho přesuň sem. Jde o skvělé místo pro těžbu dřeva, kopání rudy a zemědělství.“

„Dobře. Zkusím nás tam teleportovat,“ souhlasil jsem s dívkou a vrátil se do tabulky. Neobtěžoval jsem se podívat se na záložku pro hradní trezory. Nebylo pravděpodobné, že by si v Altamedě někdo něco uložil. A teď rychle!

„Magdey, Clutzere – rychle ke mně!“ zavolal jsem amuletem svým dvěma velitelům výprav. „Co nejrychleji potřebuji vaše lidi! Máte dvě minuty, abyste vykouzlili portál pro přesun na tyto souřadnice...“

**Váš hrad (Altameda) je pod útokem! Spěchejte mu na pomoc!
Útočníci: Strážci města Narlak a klan Azuroví draci (Undigit,
Donotpunnik, Unber, Untoucan, Donotmanic, Untzold, Un...**

Musel jsem si upravit nastavení oznámení, protože mi celou obrazovku zabral seznam hráčů, kteří se rozhodli zjistit, co se stalo s fantomy. Oznámení jsem mávnutím ruky odhodil stranou jako nějakou mouchu a otočil se na lupiče.

„Plinto, běž k bráně a snaž se jednoho po druhém zabít.“

„Eh...“ lupič si odkašlal očividně proto, aby mohl vyznít co možná nejsarkastičtěji: „Nezapomněl jsi náhodou na to, že jsme přišli o všechny schopnosti až do chvíle, než si promluvíme s našimi učiteli? Navíc není jisté, že se nám schopnosti vrátí. A ty po mně chceš, abych v tomhle stavu s někým bojoval? Pokud bych tam přišel jako pouhý upír, okamžitě by se mnou vytřeli podlahu. Nezapomeň, že mě nebude nikdo léčit. Stacey je na tom stejně jako my. Promiň, že použiju tvou nejoblíbenější odpověď proti tobě, ale... To určitě!“

„Nechám si to patentovat,“ zamumlal jsem, „a kdykoli si ze mě uděláš legraci mými vlastními slovy, budeš cálovat!“

Přesto měl však Plinto naprostou pravdu. Zapomněl jsem, že jsme přišli o své schopnosti. I mne čekal rozhovor s Pronthem...

„Na co potřebuješ Magdeyho a Clutzera? Myslíš, že by dokázali útočníky odrazit?“ zajímala se Anastaria, která si nebyla jistá, co plánuju.

„Kromě jiného. Naše trezory jsou úplně prázdné...“

„Pokud se dostanou skrz hradby, nebudeme mít ani ty trezory.“

„Dobrá, dám ti ještě jednu nápovědu. Kde přesně právě teď Altameda stojí? Nebo spíš: na čem stojí?“

„To je ale hloupá otázka. Vždyť přece...“ Staceyno obočí se nejdřív zamračilo, ale velmi rychle se usmála. „Plinto! Proč tu jen tak stojíš? Nepřátelé jsou před branou a pod námi leží nedotčený Glarnis! Připravit, pozor a vystartuj posbírat všechny cennosti! Bereme vše, co není přibité. A co přibité je, bereme i s hřebíky! Mahane, ty jsi génius!“

„CO SI MYSLÍŠ, ŽE DĚLÁŠ?“ zahřměl z amuletu Leitův hlas, když jsem z klanového účtu vybral patnáct milionů zlatých – polovinu ročního platu hradní stráže. S těžkým srdcem jsem se loučil s obrovskou sumou peněz, ale to až po tom, co jsem si přečetl schopnosti strážných. Fantomové mohli bojovat jen vně hradu, zatímco mí noví obránci mohou bezpečně sedět za hradbami a na nájezdníky útočit shora. Díky strážným nám nemohli nájezdníci nic provést. Kromě toho jsem byl příjemně překvapen, když jsem zjistil, že zkušenosti, které hradní stráž získala zabitím hráčů či NPC, se převáděly do procent odolnosti hradu. V případě, že měl hrad odolnost na stu procent, se zkušenosti přetvářely na speciální krystaly, které mohly být využity při budoucích opravách.

Získán úspěch!

Stráže! Stráže!

**Najal jste dostatečný počet bojovníků, kteří ochrání váš hrad.
-5 % z ročního platu strážných.**

„Spořím ti peníze, ty lakomče!“ vystřelil jsem odpověď našemu účetnímu a zavěsil. Nechtěl jsem nechat náš hrad bez ochrany a ne-

bál jsem se za jeho bezpečnost utratit velkou sumu. Třicet milionů zlatých ročně je skutečně obří částka. Od chvíle, kdy se Leite začal starat o náš rozpočet, jsme získali šest milionů zlatých. Ten kluk je finanční génius. Je pravděpodobné, že pokud se našemu klanu nějakým způsobem nepošťestí, budeme muset na zaplacení našich strážných tvrdě pracovat! To je hezký dáreček, který mi císař přichystal k hradu na 24. levelu. Při zběžném pohledu snad mohl vypadat tento dar jako hodný císaře, ale čím víc se dostávám do jeho hloubky, tím víc se dar přibližuje k závazku věčné služby...

„Rozkazy, šéfe?“ pronesl Vimes, nový velitel stráže. Jelikož Altameda patří historicky mezi kartoské hrady, jeho posádka se vzhledem podobá obrovským polidštěným býkům, kteří připomínali minotaury či „taurený“, jak mě Anastaria informovala šeptem. Z jejího překvapení jsem pochopil, že v Barlioně patří k velmi neobvyklé rase.

„Hrad musí být ubráněn. Vaše rozkazy zní: zabít nebo zničit jakoukoli hrozbu a přitom udělat vše pro minimalizování našich ztrát. Kořist je prioritou číslo dvě. Chci, abyste vše, co útočníci za sebou nechají, přenesli do hradních trezorů. Vzhůru do boje!“

„Wow! Zniš jako skutečný velitel!“ zavtipkoval Plinto. „Stát! Pohov! Levá, levá, levá, pravá, levá! Mám z tebe úplně husí kůži, Mahane!“

Chtěl jsem lupiče poslat někam, ale v tu chvíli se uprostřed místnosti najednou objevily dva portály a začaly vyplivovat Magdeyovy a Clutzerovy vojáky.

„Ahoj, ahoj!“ zdravil lupič přátelsky nově příchozí.

„Magdey, Clutzere – je mou ctí představit vám Plinta. Ukáže vám kam jít a co tam dělat. Naším hlavním cílem je odnést si z Glarnisu úplně vše. U Narlaku je naše reputace až na samém dně, a proto nemáme co ztratit. Času nám moc nezbývá, náš hrad je pod útokem hráčů. V tuhle chvíli jich není moc, ale brzo jim dorazí posily. Do té doby musíme být pryč.“

„Utečeme z hradu a necháme jim ho na pospas?“ zeptal se překvapeně Magdey.

„To v žádném případě. Hrad si bereme s sebou!“ Při pohledu na zmatené výrazy jsem se usmál. „No tak, lidi, je čas loupit. Rychle do Glarnisu!“

Stále dost zmatení vojáci se rozběhli za Plintem a já jsem se vrátil na trůn, abych si prostudoval možnosti hradu. Aha! Je tu i záložka pro fantomy... Původně jsem si je chtěl ponechat, ale Temný lord tvrdohlavě trval na tom, abych je propustil. Tak tedy leťte, mí ptáčkové, jste volní! Vše je odpuštěno.

„Kam máme uskladnit kořist? Kde jsou trezory?“ zeptal se mě jeden člen klanu a odtrhl mě od zkoumání dalších nastavení.

„Trezory?“ podíval jsem se na hráče zmateně. „Nemám nejmenší představu...“

„To právě ani nikdo jiný. Prolezli jsme celou Altamedu, ale žádný jsme neobjevili. Co uděláme? Pokud kořist jen tak hodíme na zem, okamžitě zmizí...“

„Leite mě zabije,“ zašeptal jsem, vrátil se k záložce osazenstva hradu a najal další osobu – majordoma hradu. Mílus milion a půl zlatých... Vskutku drahá sranda. Dobrý majordomus, který je navíc...

„Pane,“ pronesl Viltrius trochu kvičivým hlasem a uklonil se. „Jak zní vaše rozkazy?“

... goblin.

Viltrieva pokožka byla zelená a z hlavy mu trčely dvě nápadné uši. Viltrius nosil oválné brýle, které vám na první pohled daly najevo, že z jejich nositele nevytřískáte ani měďák. Navíc však bylo jasné, že pod jeho vedením nezbude v hradu ani smítko prachu a vše se bude třpytit jako samo slunce za velmi jasného dne. Bezesporu nashromáždí prach a špínu, uloží je do přidělených přihrádek v předem určených komodách a uchová je až do dne, kdy by konečně mohly přijít vhod.

„Zrovna dnes probíhá inventura,“ pověděl jsem Viltrievi. „Mí hráči vám přinesou předměty, které je potřeba katalogizovat a uschovat. Jednoduše po vás chci, abyste zajistil, že o nic nepřijdeme.“

„Jistě, sire!“ goblin na chvíli zavřel oči a pak pronesl: „V hradu je dvanáct trezorů. Aktuálně jsou aktivní pouze tři. Mám aktivovat i zbytek?“

„Rozhodněte, jak uznáte za vhodné. Pokud aktivace ostatních trezorů vyžaduje peníze, jistě tušíte, že není vhodné plýtvat našimi prostředky.“

„Rozumím úkolu mi svěřenému,“ uklonil se znovu Viltrius a po odmlce pronesl větu, kterou jsem vůbec nečekal: „Jsem velmi po-

těšen, pane hrabě, že jsem byl pověřen péčí o hrad na tak vysoké úrovni. Jsem vám vděčný, že jste si mne vybral. Můžete mi věřit, že všechny vaše předměty budou perfektně uskladněny.“

Opakovaně se klanící goblin mě ohromil. Nájezdník stojící vedle mě nepokládal nic z naší rozmluvy za cosi podivného, ale pro mě bylo nad slunce jasné, o co jde: NPC vygenerované pro správu mého zámku dostalo do vínku imitátora minimálně na střední úrovni! Tohle nebyl klasický strážný, který poslouchá rozkazy jako zombie. Nikoli. Přede mnou stál goblin s rozvinutou osobností a s konkrétní minulostí. Takže kromě jiného může i tohle získat hrad na vyšší úrovni!

Mezitím se hradby a zdi Altamedy dál otřásaly. Hrad nedočkavě vyčkával na chvíli, kdy konečně zadám destinaci, na kterou se má přesunout. Nikdo si však už otřesů nevšímal. Anastaria se objevila asi půl hodiny po začátku rozkrádání Glarnisu a prakticky mě přinutila, abych požádal Ehkillera o pomoc. Potřebovali jsme kopáče, kováře a dřevorubce na vysokém levelu. Vlastně kohokoli, kdo by nám pomohl získat z trůnního sálu Glarnisu co nejvíce císařské oceli. Sice už k nám přiletěli všichni naši sběrači a řemeslníci, ale jejich úrovně nebyly dostatečné, aby většinu úkolů zvládli. Byl jsem nucen souhlasit a zavolat Staceyinu otci...

Během dalších osmi hodin můj hrad při dvou větších otřesech dvakrát klesl a tím zabil několik opozdílů. Dalo mi to však najevo, že loupění úspěšně pokračuje. Ani noví strážní Altamedy neseděli s rukama v klínech. Odrazili už tři útoky a posbírali veškerou kořist. Podle Barsiny, která zůstávala v Anhursu, poletoval Undigit celým městem jako blázen a snažil se dát dohromady další útočnou skupinu. Lákal hráče na výpravu, kterou nazval „Výjimečná šance – zničení hradu Legend Barliony“. Soudě podle počtu hráčů kupících se na dohled od našich bran se mu nábor velice dařil. Začínal jsem získávat pocit, že v Barlioně nejsme příliš oblíbení...

„Dane, tehle útok možná neodrazíme,“ ozvala se Anastaria, která za mnou vyšplhala na cimbuří. „Zkontrolovala jsem bránu. Je na 24 procentech odolnosti. Nedokáže zastavit plnohodnotný útok. Glarnis je už skoro rozebraný. Právě odnášejí kořist z posledního trezoru. Takže... no, situace už je dost hraniční...“

„Viděla jsi kořist, kterou získal Vimes a jeho bojovníci?“ zeptal jsem se. Viltrius každých pět minut oznamoval nově přijaté před-

měty, otvírání nových trezorů, převedení prostředků a další detailní informace. Hlava se mi už začala nafukovat jako balón, ale i přesto se mi podařilo zachytit jedno zajímavé oznámení, které mi v přílivu zpráv přišlo: několik legendárních předmětů pro hráče na nejméně třístém levelu si našlo cestu do našich trezorů. „Posílám ti popisek,“ řekl jsem a poslal Stacey odkaz na jednu ze zajímavějších kořistí, která by se pro paladinku a léčitelku velmi hodila. „Co myslíš, měli bychom to vrátit právoplatnému majiteli? Samozřejmě za nálezné...“

„Děláš si prdel?“ zakřičela Anastaria „Ty nátepníky patřily Donotmanicovi, veliteli paladinů Azurových draků! Pokud mu je vrátíš nebo i prodáš, do smrti už s tebou nepromluví ani slovo! Viděl jsi, jaké nátepníky mám já? Obyčejné staré nátepníky epické kvality pro hráče od 280. levelu! Dane, kam jsi je nechal uložit?“

Dong! Přišla zpráva od hráče ze seznamu přátel! Chcete si ji přečíst?

„Řekni Viltriovi, že ti může otevřít třetí trezor,“ zavolal jsem za odbíhající Stacey a sáhl po poštovní schránce. Měl jsem takový pocit, že by si Anastaria našla způsob, jak předmět získat, i kdybychom byli s Viltriem oba dva proti. Se mnou mohla vyjednávat a majordoma lze vyměnit... No co už. Co se vlastně píše v tom dopisu?

Ahoj, Dane!

Za dvacet minut má podle plánu začít masivní útok na váš hrad. Chtějí proti vám použít kouzlo Černá smrt a kromě něj i několik kaptapultů. Zrovna teď si je obstarávají. Mysli na to a připrav podle toho svou obranu.

Mirida Prozíravá

Sakra! Zrovna tobě se chci vyhybat. Proč mě sakra varuješ a navíc, což je ještě zajímavější, kdy jsem tě sakra přidal mezi své přátele? Ať se mi to líbí nebo ne, budu se muset s Marinou setkat a popovídat si s ní. Skutečně jsem si přál vyhnout se tématu, jak jsem se v Barlioně ocitl. Tedy aspoň pro tuto chvíli. Kdo ví, co přinese budoucnost? Třeba to můžeme probrat někdy později...

„Zbývá nám jen deset minut!“ varoval jsem Magdeyho a Clutzera. Vimesovi jsem poděkoval za dobrou práci, kterou se svými vojáky odvedl. Nato jsem se vrátil do trůnního sálu. Teleportaci hradu šlo aktivovat jen odsud. Ukázalo se, že proces teleportace není nijak složitý. Dokonce jsem mohl, pokud bych chtěl, ponechat hrad na svém místě. V tom případě bych musel zadat jeho aktuální souřadnice.

„Stacey, pozor, už se blíží skok. Poslyš, jistě nás zase najdou, je to jen otázka času. Jaký je tedy náš plán po teleportaci? Pokud proti nám pošlou podobně silný útok, můžeme se s hradem rozloučit. Srovnají ho se zemí a budeme ho muset znovu vybudovat od první úrovně.“

„Právě proto se teleportujeme do Lestranu. Jsi přece hrabě! Jakmile na tebe někdo v Lestranu zaútočí, můžeš přivolat na pomoc nejen místní NPC, ale i guvernéra a císařskou armádu. Skutečně by sis měl nastudovat práva, Dane. Teď máme reputaci u Narlaku úplně na nule. Proto na nás útočí a místní strážci jen stojí s rukama v kapsách opodál. Mimochodem, přijde mi, že narlackou radu tajně ovládá Geranika. Nejen že je podplatil, on je prostě vlastní. A víš, kdo mě na tu myšlenku přivedl? Nebo spíš kdo? Geyra! Nějak se jí podařilo skrýt příslušnost ke Stínům do té míry, že to nepoznal ani Urusai, který fantomům rozkazoval. Vzpomeň si, jakmile fantomové spatřili Caina, jako by se zbláznili, ale Geyry si vůbec nevšimli. Jak se jí podařilo se před nimi skrýt? Něco mi říká, že pokud se nám podaří najít na tuto otázku správnou odpověď, získáme zpět naše schopnosti.“

„Dobrá, přijdeme tomu na kloub,“ ujistil jsem ji a otevřel kanál klanu, abych všechny přivítal na palubě lodi *HMS Altameda**:

„Za minutu vyplouváme. Kdokoli, kdo nebude v době teleportace v hradu, zůstane zanechán napospas rozruženým útočnickům. Pospěšte si!“

Nechal jsem uběhnout minutu a s úsměvem se otočil na Anastarii.

„... přijdeme té záhadě na kloub tak důsledně, že o nás natočí další film. Neznám jiný způsob, jak by se nám to mohlo podařit. Pojdme se přesunout!“

* HMS – zkratka pro označení válečné lodě patřící monarchii („Her/His Majesty’s Ship“ – loď Jejího/Jeho Veličenstva), nejčastěji lze toto označení najít u válečných lodí Spojeného království.

Změna umístění hradu. Zašlete prosím relevantní daňové doklady.

Daně?

Skok hradu z jednoho místa na druhý se nijak zvlášť nelišil od klasického teleportu. Okolo nás se zablesklo jasné světlo, po něm se objevil rychle se plnící ukazatel načítání okolního prostředí a už jsme se ocitli na novém místě. Cizinci v cizí zemi. Dal bych nevím co, kdybych mohl spatřit, jak se teď Undigit a Donotpunnik tváří. Sehnali obrovskou armádu, vybavili ji katapulty, přivolali narlacké bojovníky, zaplatili žoldáky a zčistajasna není proti komu bojovat! Mě by to naštvalo...

„Hrabě, dovolte mi blahopřát vám k zisku tak skvělého hradu.“ Ještě jsem ani nestihl sestoupit z trůnu, když se v trůnním sále zjevil herold. „Vaše žádost byla schválena. Císař mě za vámi vyslal, abych vám tuto skutečnost oznámil a zároveň přijal platbu za daň z nemovitosti. S ohledem na umístění hradu, nominální sazby v provincii Lestran, reputaci vašeho klanu u místní provincie a aktuální úroveň hradu se celková suma vyšplhala na 24 milionů zlatých ročně. Čili jeden milion zlatých za každou úroveň hradu. Existují dvě platební metody: jednorázová platba, ke které se váže 5% sleva, či měsíční splátky. Kterou z těchto metod si zvolíte?“

„Promiňte, herolde...“ vyblekotal jsem, jelikož mě ta drzost téměř omráčila. Ještě několik dalších podobných daní a můj klan nebude mít ani vindru! „Proč bych měl cokoli platit, když byla Altameda darem, který mi věnoval sám císař? Chce snad císař zruinovat můj klan?“

„Pokud nemůžete zaplatit daň, či si přejete ji neplatit, váš hrad se stane předmětem aukce, ke které dojde nejpozději do dvou měsíců. Nikdo vás k ničemu nenutí, hrabě. Mohl jste odmítnout Altamedu a zvolit si hrad umístěný poblíž Sintany, který byl zdaněn částkou pouze jeden a půl milionu zlatých ročně. Vybral jste si však Altamedu a nyní jsou před vámi dvě možnosti: buď se hrad prodá v aukci a vy obdržíte polovinu ceny prodeje, jelikož podle zákonů Malabaru druhá polovina náleží císařství, nebo zaplatíte daň z nemovitosti. Jak vidíte, vše je velmi jednoduché, transparentní a podle práva. Jak se rozhodnete?“

„V tom případě měsíční platby,“ zasyčel jsem mezi zuby. „Můžete si první platbu odečíst z klanového trezoru...“

Osm milionů a čtyři sta čtyřicet tisíc zlatých. Přesně tolik našemu klanu zbylo, když herold zmizel. Můj amulet rázem ožil, ale já s přijetím hovoru nespěchal. Velmi dobře jsem věděl, kdo mi volá – Leite. Stejně dobře jsem i tušil, co mi chce říct, ale já v tuto chvíli prostě neměl na vybranou. Každý měsíc odejdou dva miliony. Prostě to od této chvíle přijmu jako fakt.

„Leite, je mi to líto. Doufám, že tohle byl poslední takhle velký výdaj,“ pronesl jsem, když jsem konečně zvedl amulet a hovor přijal. Přišlo mi, že můj účetní odmítal být ignorován, jelikož amulet vyzváněl celou minutu. „V každém případě...“

„Mahane!“ Leitův hlas v sobě neměl ani náznak rozčilení. Právě naopak, znělo to, jako by se můj účetní cítil spokojeně... „Viděl jsi naše sklady?“

„Ne,“ odpověděl jsem popravdě. „Posledních deset minut jsem nedělal nic jiného, než platil nejrůznější daně...“

„Poslouchej mě!“ přerušil Leite nedočkavě mé nářky. „V hradu máme nyní aktivní tři trezory. Prohlédl jsem si vlastnosti a k dispozici máme dalších devět. Kontaktovalo mě několik klanů, které by chtěly naše trezory využít pro uskladnění svého majetku. Co myslíš? Měli bychom nabídky přijmout? Podařilo se nám vydržet osm hodin v obležení Azurových draků. To je velmi dlouhá doba na hrad, který se specializuje na ukládání cenností. Každý si navíc velmi dobře pamatuje, že hrad ustál útok kouzlem Armagedon jen s několika škrábanci. Právě mám před sebou dvě dohody a dalších sedm klanů čeká na naše rozhodnutí. Naše trezory jsou skutečně veliké. Celý Glarnis se vešel jen do dvou z nich, takže... Jak se ti líbí částka sedmdesáti tisíc zlatých měsíčně za každý klan, se kterým dohodu podepíšeme? Pokud by se nám podařilo získat třicet klientů, zvládneme zaplatit daň a ještě vydělat něco navíc!“

„To už jsi prošel všechna čísla?“

„To je to první, co jsem zkontroloval. Myslel jsem si, že daně budou ještě vyšší, ale vybrali jste velice dobré místo, kam se přesunout... A to není všechno!“

„Cože? Ještě něco dalšího?“ zeptal jsem se překvapeně. Jakožto pokladník klanu měl Leite plný přístup k informacím, co všechno

je uskládněno v našich trezorech. Předpokládám, že posledních osm hodin nedělal nic jiného, než že se seznamoval s celým jejich obsahem.

„Už jsem Ehkillerovi poslal jeho díl, ale i přesto nám zbývá asi dvanáct tisíc hromad císařské oceli a císařského dubu! Jediný kus těchto surovin v aukci aktuálně vynese dvě stě zlatých a hromádka se skládá ze čtyřiceti kusů... Navrhuji, abychom prodali polovinu oceli a dubu, čímž bychom vykompenzovali výdaje za strážné. Prodávat budeme samozřejmě velmi pomalu, abychom nezahltili trh. Potřebuji ale tvoje svolení, abych mohl zajistit odvoz materiálu určeného k prodeji. Předej Viltriovi informace. A mohl bys změnit nastavení hradu tak, abych tě nemusel otravovat pokaždé, když si budu potřebovat něco z trezorů vzít? Jsem snad tvůj pokladník, ne?“

„Hotovo,“ zasmál jsem se a dal Leitovi plný přístup. „Nevzpomínám si náhodou, že jsi o tuto pozici kdysi vůbec neměl zájem a snažil ses ji odmítnout?“

„Co? Kdy to bylo? Musel jsem ten den vstát špatnou nohou. Dobrá, zajistím, aby jedna firma inzerovala naše služby. Mahane, naše situace vůbec nevypadá tak bledě, jak by se mohlo na první pohled zdát! Mimochodem, měl by ses podívat do prvního trezoru. Vezmi s sebou Anastarii a Plinta. Myslím si, že se vám velmi zalíbí to, co tam najdete.“

Leite zavěsil a objevovalo se několik oznámení o odešlých platbách reklamním společností. Vypadá to, že si můj válečník vše dopředu připravil a mně zavolal jen proto, aby získal formální souhlas. No, já byl hlavně docela rád, že nenadával na celé kolo jako obvykle...

Stacey, co děláš?

Prozkoumávám hrad, proč?

Potkáme se u prvního trezoru. Bylo mi řečeno, že se v něm nachází něco, co bychom měli vidět. Máme přivést i Plinta.

Na trezor Altamedy byla radost pohledět. Vlastně jsem dosud žádný jiný na vlastní oči neviděl a představoval jsem si je podobně jako trezor draků – obrovský prostor, který v sobě uchovává hory všech možných věcí a peněz. K nalezení té správné hory pak člověk potřeboval pomoc od správce trezoru. Ale realita byla úplně jiná... Nevím, jak to chodí v ostatních hradech, ale trezory Altamedy obsahovaly přesně seřazené řady polic, na kterých byly logicky umís-

těny nejrůznější věci. Podle popisu trezoru měla každá police svůj trojmístný kód, u kterého se nacházely i názvy a počty uskladněných předmětů. Dokonale přehledný systém správy skladu! Teď už naprosto rozumím tomu, proč Leite ani v nejmenším neprotestoval, když jsem najal Viltria.

„Jsou toto plody vaší práce?“ zeptal jsem se goblina, abych se ujistil. Na oplátku jsem dostal pouze potěšený úsměv a další úklonu. „Leite mi pověděl, že bych tu měl najít něco, co se bude hodit pro mě, Anastarii a Plinta. Máte představu, co by to asi tak mohlo být?“

„Ano, pane. Jak už jsem zmínil dříve, hrad má aktivované tři místní trezory...“

„Místní?“ zeptal jsem se zmateně.

„Tím mám na mysli, že se nachází v Altamedě. Když se podíváte na mapu, zjistíte, že se nacházíme hluboko v pohorí Elma. Dveře do těchto trezorů jsou pouhými statickými portály s pozměněným vzhledem. Pokud je hrad obsazen nepřáteli, jeden z vlastníků – tím mám na mysli vás, nebo ctěné Anastarii a Plinta – může zrušit do trezorů přístup. V takovém případě útočníci nebudou moci získat žádné předměty, které jsou v trezorech uskladněné. Pokud by byl hrad zničen, můžete do trezoru vstoupit z hlavní budovy cechu obchodníků. Tam naleznete i všechny důležité právní dokumenty.“

„Chápu... A co ty naše předměty?“

„Následujte mne, prosím. Ač riskuji, že se budu znovu opakovat, mohu potvrdit, že Altameda měla zpočátku tři aktivní trezory, z nichž dva byly úplně prázdné. Avšak ve třetím se nacházely předměty, jejichž účel mi byl neznámý. Odeslal jsem svou zprávu pokladníku Leitovi a ten určil, že jeden předmět připadne vám, druhý Anastarii a třetí Plintovi. Požádal mne, abych vás sem přivedl. Už jsme na místě a zde leží předměty, o kterých mluvím.“

Goblin ukázal na jednu z řad polic, kde můj pohled okamžitě přilákaly tři předměty ležící na červených sametových polštářích. Okolo předmětů se vršil císařský dub, ocel, kámen a další kořist, kterou jsme uloupili z Glarnisu.

„Tento nůž patří vám, sire,“ dodal Viltrius. Opatrně zvedl nůž z polštáře a nabídl mi jej. „Alespoň tak to pan Leite určil.“

Dokud se předmět neocitl v mých dlaních, jeho vlastnosti byly

skryté, protože se mi nechtělo vrtat se v nastavení trezorů. Jakmile se však rukojeť dotkla prstu...

Almair.

Popis: nůž použitý k výrobě Karmadontovy šachovnice.

Třída předmětu: legendární.

Informace pro vlastníka: Pamatujte na majestát císaře Karmadonta a nezapomínejte na čas!

„Roh ležící vedle náleží vám, Anastario.“ Viltrius zvedl další předmět a podal ho Stacey.

Narlashtar.

Popis: roh, který použila Shatrizal k přivolání armád do posledního boje proti drakům.

Třída předmětu: legendární.

Informace pro vlastníka: Pamatujte na majestát Velké matky sirén Shatrizal a nezapomínejte na čas!

„A konečně ten prsten musí být váš, Plinto,“ pronesl obřadně goblin a podal lupičovi prsten, ze kterého jako by do okolí proudila mlha.

Kragnistal.

Popis: prsten upíra, který obětoval sám sebe, aby v Barlioně zachránil cizí život.

Třída předmětu: legendární.

Informace pro vlastníka: Pamatujte na majestát prvního Patriarchy upírů a nezapomínejte na čas!

„Je na čase vrátit se do Altamedy,“ ozval se Viltrius, když nám dal chvíli, abychom si dary prohlédli. „Jak se tak dívám, pokladník Leite se nemýlil.“

„Lidi, situace se má tak: musím se co nejrychleji setkat s Patriarchou,“ spustil Plinto, když jsme se vrátili do trůnního sálu. „Mám jeden takový úkol a ten prsten mi jasně naznačuje, že ho nemůžu dál odkládat.“

„To samé mi naznačuje roh a Mahanovi jeho dýka,“ ozvala se Anastaria. „Potřebuju se vydat na ostrov Laertol a navštívit Nashlazar... Mahane, vypadá to, že to bez nás budeš muset několik měsíců vydržet. Tyhle úkoly musí splnit každý sám.“

„Můžu s vámi ale počítat v případě nouze, že jo?“

„Pokud fakt nastane nějaká nouze, tak určitě,“ zasmál se Plinto a podal mi ruku. „Bylo skvělé s tebou hrát, ale teď se musíme na čas rozloučit. Amulet budu mít zapnutý a ve hře budu 12 až 14 hodin denně. Když budeš něco potřebovat, zakřič a já přiletím. No dobrá, nemám rád dlouhá loučení... Mějte se!“

Lupič vykouzllil portál a prošel jím. Zůstal jsem s Anastarií sám.

„Dane, i já musím jít, ale ještě než odejdu... Nechceš se podívat, jak vypadá naše ložnice? V hradu na 24. úrovni bude určitě přepychová...“

Ještě než odešla, přiměla mě Anastaria, abychom si spolu sedli a vytvořili plány do budoucna. Podle jejího názoru mělo smysl, abych následoval své předtuchy, ale ty nepřinášely vždy dobré výsledky. Skutečně se nelze pít s dívkou, která se svým tělem tiskne k vašemu, a proto jsem otevřel zápisník a začal psát.

Takže...

Za prvé – druhá dračí jeskyně, která bude vyžadovat výpravu velkého počtu hráčů. Protože pro nás v jeskyni nebudou připraveny žádné bonusy, budu s sebou muset vzít Magdeyovu a Clutzerovu partu. Následně, až se probojujeme k poslednímu bossovi, přivolám Anastarii, aby i ona mohla získat První zabití. Ukázalo se, že je hodně náruživou sběratelkou...

Za druhé – úkol související s jeskyní Skrooj, který jsem dostal od Ishni. V podstatě by to mělo být místo, kde mám šanci získat všechny potřebné materiály pro vyrobení Karmadontovy šachovnice. Splnění tohoto úkolu je pro mě tou nejdůležitější prioritou. Opět se jedná o prácičku pro borce od Magdeyho a Clutzeru, přičemž na závěr znovu přivolám Anastarii.

Za třetí – navštívit piráty. Na tento úkol se spojím s Evolettem, jelikož jsme se dohodli, že ho splníme společně. S piráty se máme sejít nikoli poblíž Narlaku, ale daleko víc na sever. Čekají na nás v městě Cadis ležícím na pobřeží těsně vedle Kartossu. Tento úkol nebyl ni-

jak časově omezen a ani mě Evolett netlačil do jeho splnění, proto ho můžu odložit do chvíle, kdy budu mít trochu víc času.

Za čtvrté – Oko Černé vdovy. Tento úkol vyžadoval nejméně dvacet pět hráčů na levelu 100 a více. Aktuálně jsem měl k dispozici mnohem víc vhodných lidí, ale Stacey navrhla, abychom si úkol s Okem nechali jako zálohu pro případ, že bych nedokázal vyrobit Karmadontovu šachovnici. Díky Oku máme další možnost, jak se dostat do Stvořitelovy hrobky. Souhlasil jsem s ní, úkol odložil na vedlejší kolej a pro tuto chvíli na něj zapomněl.

Za páté – musím si projít svůj inventář a stejně tak i hromady kořisti, které jsme získali z jeskyně Glarnis. Jelikož šlo o úplně novou jeskyni, kterou před námi nikdo nedokončil, existovala velmi vysoká šance, že se mezi harampádím, které jsme tam posbírali, nachází něco hodnotného. Anastaria si ode mě vzala všechno maso a poslala ho svému známému alchymistovi. Požádala ho, aby z něj vyrobil Merlinův lektvar. Podle ní budu s výsledkem velmi spokojený.

Za šesté – úkol s vlky ve Farsteadu. Anastaria se na mě dívala jako na blázna, když jsem jí sdělil, že chci tento úkol dokončit. Nechtěl jsem Šedou smrt zanechat svému osudu, přestože Farstead nyní patří ke Kartossu. Měla velice milá vlčata a jako šaman mám vlky docela rád. Tento úkol jsem zařadil do šuplíku nižší důležitosti, ale nezapomínal jsem na něj.

Za sedmé – potřebuji navštívit Prontha, abych se dozvěděl, co se stalo s mými šamanskými schopnostmi. Proč jsou zablokované? Kdy se mi zase vrátí? A jak je možné, že já, ani Anastaria či Plinto jsme neobdrželi úkol zabít Geraniku? Že by s naší účastí skutečně nepočítali a z nadcházejícího scénáře nás prostě vyškrtli? To určitě! Zbavit se armády hráčů není pro Geraniku žádný problém, navíc když teď třímá Srdce chaosu... Vždyť nám to už dokázal v Temném hvozdu. Přítomnost sirény, upíra a draka by určitě byla vítanou pomocí.

Za osmé – chci najít Kreela. Jsem velice zvědavý, jak se tomuto hráči podařilo přinést Rogzarův krystal do Altamedy a přitom se vyhnout prokletí. Proč zrovna do Altamedy a ne do jiného hradu? Anastaria mě v tomto rozhodnutí podpořila a prý jí mám okamžitě zavolat, až se dovím víc. I ji tento hráč zajímal.

Za deváté – Karmadontova šachovnice. Přesněji, figurky obrů. Snažil jsem se o nich dovědět všechny informace do posledního de-

tailu, ale ničeho jsem nedosáhl. Tady mi Anastaria oznámila, že jsem blb. Prý jsem se jí měl prostě zeptat a ona by nějaké informace objevila. Byl jsem přinucen se omluvit a slíbit, že se něco takového nebude znovu opakovat. V každém případě ale musím na šachovnici dál pracovat. Už není možné, abych tento úkol odkládal.

Za desáté – (Proboha, mám neskutečně moc úkolů! Kdy se mi podaří všechny splnit?) musím zvýšit úroveň klenotnictví a získat třetí level vyřezávání drahokamů. S jistotou můžu předpokládat, že následující dva měsíce přinesou těžké bitvy proti Geranikovi. Hráči budou potřebovat vylepšit své zbraně a brnění. Proto se zde skýtala možnost, jak našemu klanu vydělat spoustu peněz. Ačkoli tento bod zmínila Stacey, jsem si jistý, že ji k němu přivedl Leite. Ten lstivý pavouk se snaží vydělat za jakýchkoli okolností.

Za jedenácté – musím si najít studenta. Potřebuji přijmout studenta a začít ho učit základům šamanismu, bez ohledu na to, co mi o mých šamanských schopnostech řekne Prontho. Nemám tušení, kdo by to mohl být, ale vím, že bude muset mít naprosto jasnou představu, jak ke hře přistupovat. Musí být připraven jednat v rozporu se zažitou herní logikou. Netušil jsem, kde toho pravého adepta objevím, ale udělám pro jeho nalezení maximum. Rozhodně jsem nechtěl přijmout prvního hráče, kterého potkám.

Za dvanácté – musím rozdělit své nevyužité body statistik. Aktuálně mám k dispozici 490 nerozdělených bodů a nemá smysl svou sbírku nechat dál růst. Anastaria mi však kategoricky zakázala, abych něco takového provedl. Vysvětlila mi, že se hlavní schopnosti zastaví na 500 bodech. Tento limit mohl být překročen jen následným přidáním nerozdělených bodů. Pokud nebude situace kritická, měl bych s rozdělením bodů počkat. Když jsem se ptal, jak té hranice dosáhnou, aniž bych si do vlastností přidával ručně body, Stacey se jen tajemně usmála a požádala mě, abych nějaký čas vydržel. Dodala jen to, že pro mě chystá dárek, z něhož budu mít velkou radost. Proto jsem spokojeně tento dvanáctý bod vyškrtl z mého už tak dlouhého seznamu.

Za třinácté – trénink u Patriarchy. Tenhle bod musím pro tuto chvíli odložit, protože Altamedu nemohu opustit na více než den. Každodenní cestování by bylo extrémně nákladné, a to zejména s ohledem na nedávné utrácení. Nejdůležitější bylo, aby nám Patri-

archa vyšel vstříc. Taky nám mohl sdělit, že máme začít okamžitě trénovat, nebo můžeme na celou záležitost zapomenout.

Za čtrnácté – chci se setkat s Renoxem. Nevím, kdy se mi to podaří. K našemu setkání dojde nejspíše až ve chvíli, kdy dosáhnu 10. úrovně draka. Se svým herním otcem však potřebuji nutně hovořit. Nashlazařina slova mi stále silně zněla v hlavě. Renox obětoval Draca Tarantulím. Bylo nemyslitelné jejím slovům uvěřit, ale přesto siréna přísahala, že mluví pravdu... Je to komplikovaný problém a možná bylo lepší probírat se jím pomaleji.

„Je to už vše?“ zasmála se Anastaria a ještě jednou si celý seznam přečetla. „Myslela jsem si, že přijdeme jen na tři až čtyři body, které tě na následující měsíce zaměstnají, ale teď mi přijde, že máš před sebou práci na celý rok! V podstatě můžeme do seznamu přidat úkol s Geranikou, zničení Srdce chaosu a plán budoucího rozvoje našeho klanu, když už jsme v tom...“

„Myslím, že budu schopen rozlišit, na co se musím zaměřit nejdřív a co jde odložit na později. Ale máš pravdu, vážně mám před sebou hodně práce. Aspoň je jasné, co všechno mě čeká.“

„Především ta šachovnice... Dobrá, Dane. Už půjdu. Nezapomeň mi volat, ať mi můžeš říct, jak pokračuješ. Zkus se tu nějak zabavit.“ Anastaria vykouzliła portál, políbila mě na rozloučenou a zmizela neznámo kam.

„Pane,“ pronesl Viltrius, který se rázem objevil vedle mě, jako by čekal na ten správný moment, „večere je připravena. Přejete si, abych ji servíroval zde v ložnici, nebo mám přichystat jídelnu?“

„Budu jíst v jídelně,“ odpověděl jsem goblinovi. Být hrabětem byla docela sranda. Mým úkolem bylo jen vyřešit problém s penězi a pak už si můžu užívat svou aristokratickou pozici natolik, že nebudu chtít Barlionu opustit, až po sedmi letech vyprší můj trest. Život není tak špatný, když se nad vámi lidé neustále rozplývají...

„Ctěný hrabě, kdosi vás přišel navštívit,“ oznámil mi triumfálně Viltrius, jakmile jsem dojedl. Ačkoli se goblin velice snažil, bylo mi jasné, že budu muset najmout kuchaře, několik číšníků a pár pokojských. Bylo velmi těžké si to přiznat, ale žádná jiná cesta neexistovala. Nicméně i v tomto bodu mě Altameda překvapila. Plat sedmi číšníků včetně tří pokojských činil pouhé dva miliony zlatých ročně.

A to i přesto, že jsem musel najmout vysoce kvalifikované osoby, které si s prací v hradu na vysoké úrovni poradí. Sedmimístnou sumu jsem zaplatil z vlastní kapsy, ale udělal jsem si v hlavě poznámku, abych se s klanem vyrovnal, až se nám podaří nějaké peníze vydělat. Kdo však byl tím návštěvníkem a odkud přichází? Altameda zde stojí teprve dvě hodiny... „Přejete si jej přijmout dnes, nebo mu mám sdělit, že audienci udělíte až zítra?“

„Proveďte mě to hned.“ Potvrdil jsem platbu a sledoval, jak se goblinovy oči rozzářily, protože konečně měl pod sebou pracovníky, které mohl popohánět.

„Jak si přejete, pane,“ uklonil se goblin. „Návštěvníka tedy uvedu do trůnního sálu...“

Jakmile jsem usedl na svůj trůn, otevřely se široké dveře a Viltrius zvučným hlasem oznámil:

„Jeho Milost přišel navštívit předák vesnice Veselý Mech!“

No to se na to podívejme! Poblíž je nějaká vesnice. Vzpomněl jsem si na základní principy Barliony. Věděl jsem, že kde je vesnice, musí být i úkol! Trochu naivně jsem si připravoval seznam činností, které zaberou možná i pár let, a přitom jsem se nezamyslel nad všemi příležitostmi, které může nabízet naše nové okolí. Můj čtrnáctibodový plán na získání vlády nad světem bude muset chvíli počkat... Hmm. Vláda nad světem. Při té myšlence jsem se trochu po-usmál. Cain zmínil, že nezbývá mnoho času, než převezmou vládu nad tímto světem, a to nemluvil sarkasticky. Geranikův válečník se celou dobu choval čestně a nemluvil vyhýbavě. A já mu věnoval tak málo pozornosti... Nyní mi nezbývalo než si jen hořce povzdechnout a poučit se z chyb, které jsem v minulosti udělal.

Do sálu pokorně vstoupil nevysoký muž. Neustále těkal pohledem, jako kdyby si nebyl jistý, zda má padnout na kolena nebo riskovat další krok. V rukou mačkal klobouk, jako by právě ten byl zdrojem všech jeho problémů. Zastavil se na půl cesty mezi dveřmi a trůnem. Byl oblečen velmi jednoduše. Kousek lana nahrazoval opasek a boty měl celé ošoupané. Předák vesnice Veselý Mech vůbec nepřipomínal předáka Beatwicku. A to neberu v potaz, že se z Beatwického předáka stal císař Malabaru. Rozdíl mezi nimi byl prostě nepřehlédnutelný.

„Sire! Říkají mi Myrrh.“ Rozhodl se předák zariskovat a oslovil

mě. „Naše vesnice, která leží poblíž, se jmenuje Veselý Mech. Mírumilovná osada o stovce domácností. Jsme správně zaregistrováni v registru osad této provincie. Přišel jste nám vládnout, sire? Ujist'uji vás, že včas platíme své daně a do puntíku plníme všechna nařízení.“

Když Myrrh dokončil svůj proslov, oddychl si a tázavě se na mě podíval. Hmm... Znamená to, že po teleportaci na nové místo pojme můj hrad okolní vesnice pod svou ochranu?

Stacey, potřebuji naléhavě poradit. Mohou hráči vládnout vesnicím?

Ne... Co se děje?

Přišel za mnou předák vesnice a ptá se mě, jestli jsem nový šéf. Nemůžu ti zavolat, protože stojí přímo přede mnou a kouká na mě. Už jsem vyplýval skoro všechnu energii...

Chápu... Dane, přivolej herolda a zeptej se ho na statut té vesnice. Nebudeš za přivolání herolda potrestán, protože ten muž přišel za tebou. Jen se ujisti, abys dal jasně najevo, že ten muž přišel za tebou sám a tys ho nevolal. Všechny hrady hráčů, o kterých vím, jsou umístěny daleko od barliionských vesnic, a proto neexistuje pro tuto situaci žádný precedent. Až se ti energie vrátí, pověz mi, co se stalo...

„Přivolávám herolda, žádám o vaši pomoc!“ pronesl jsem a věřil Anastariiným zkušenostem. Nemůžu rozhodnout sám, zda budu vesnici vládnout či nikoli. Pokud bych si zvolil špatně, mohl by mě čekat trest, a proto je lepší, aby mi někdo přednesl má práva.

„Hrabě! Přivolal jste mne a já jsem přišel,“ zazněl heroldův hlas trůnním sálem jako zvon a předák padl na zem. Muž si nebyl jistý, jak se chovat v mé přítomnosti, ale příchod herolda ubohému NPC podtrhl nohy. Protože je tohle místo daleko od oblíbených cílů svobodných občanů, musí místním jednoduchým systémem vlády – nebo spíš jeho naprostou absencí – pořádně otrást, když se najednou objeví nejen tajemný hrabě, ale ještě taky herold, který patří k vyšším císařským zástupcům! To byl velký zásah do jednoduchého myšlení mužova imitátora. Na takové změny očividně nebyl připravený.

„Byl bych rád, abyste mi vyjasnil jednu právní otázku.“ Vyslechl jsem si standardní proslov o tom, jaký mě čeká trest, pokud jsem herolda přivolal bezdůvodně, a pak jsem celou situaci vysvětlil a zvláště jsem si dal záležet na zdůraznění, že jsem ji nezpůsobil.

„Udělal jste dobře, že jste mne přivolal, hrabě. Vyčkejte chvíli,

prosím. Musím se poradit s rádci. K této situaci v celém císařství dosud nedošlo.“

Herold skočil zpět do svého portálu, který nezmizel a vznášel se nad podlahou. Předák zvedl hlavu, ale jakmile se naše pohledy setkaly, Myrrh okamžitě trhl hlavou směrem dolů, až se čelem udeřil o podlahu. Obával se, že by mohl namíchnout mocného hraběte, který byl natolik sebejistý, že si dovolil promlouvat s císařskými heroldy.

„Viltrie,“ přivolal jsem goblina, který k mému překvapení strnule a bázlivě stál na kraji sálu, „povězte sluhům, že vážený pan předák má být vykoupán, nakrmen a bude mu přidělena komnata. Nebude se přeče v noci toulat po lesích. Dokud se otázka správy vesnice nevyřeší, zůstane našim hostem.“

„P-pane hrabě,“ odpověděl goblin s koktavě. „Př-přišli za vámi další dva návštěvníci. Předáci vesnic Tichá Réva a Spodní říčka. Mám i je nechat vykoupat a přichystat jim večeře?“

„A nezapomeň jim připravit postele,“ odpověděl jsem s úsměvem. „Dej se do toho!“

Viltrius přišel k ležícímu předákovi, zvedl ho na nohy, jako by nevážil vůbec nic, a kývl směrem ke dveřím, čímž mu naznačil, že audience u hraběte dospěla ke svému konci. Musím si později goblina přivolat a zeptat se, proč reagoval na příchod herolda tak podivně. Že by se dosud s podobným hostem ještě nepotkal?

„Děkuji, že jste na mne počkal, hrabě,“ pronesl herold, který se po deseti minutách vrátil zpět do sálu. „Tato situace je vskutku nevídaná. Zákony Malabaru jasně stanovují, že svobodný občan nemůže vládnout žádným osadám či spravovat jejich zdroje. Když však vezmeme v potaz všechny záležitosti... No, ve zkratce si císař přeje, aby vám své rozhodnutí mohl sdělit osobně. Následujte mne, prosím.“

Herold o krok ustoupil a nyní byla řada na mně, abych prošel portálem. Viltrius, který se již vrátil, se při opětovném příchodu herolda znovu změnil v sochu. Jakmile herold zmínil, že si se mnou chce promluvit císař osobně, muselo se v hlavě chudáka goblina něco pokazit, protože se bezvládně sesul na podlahu.

„Ahoj, Mahane!“ První věc, kterou jsem při východu z portálu v císařském paláci uslyšel, byl radostný hlas princezny. Po událostech ve Skalnatém lese se má reputace u Tishy zvýšila na úroveň vá-

žený a má atraktivita se u ní vyšplhala (zde jsem pro jistotu číslo ještě jednou zkontroloval) na 83 bodů. Slate by měl brzy vstát z mrtvých – tentokrát v lidské podobě – a nikdo mu nebude moci zabránit, aby se stal princezniným právoplatným manželem. „Jdeš za tátou? Stav se později i za mnou, prosím. Vezmi si tento amulet. Jakmile skončíte, zavolej mi.“

Dostupný úkol: *Rozhovor s princeznou.*

Popis: Princezna je neskonale šťastná, že se Slate stal člověkem, a přeje si vám vyjádřit svou vděčnost.

Typ úkolu: vzácný.

Omezení: reputace u princezny nejméně na úrovni vážený.

Získán předmět: jednorázový amulet pro komunikaci s princeznou Tishou.

„Jasně, Tisho. Jakmile budu mít čas, potkám se s tebou. Teď mě omluv. Očekává mě tvůj otec...“

Jelikož mě herold mohl přenést přímo k císaři, mohl jsem předpokládat, že setkání s princeznou bylo připraveno předem. No... Vypadá to, že můj seznam úkolů brzo praskne ve švech. S každou uběhlou hodinou jsem nabíral další úkoly a doufal jsem, že nebudu muset začít psát nový seznam, abych je tam všechny vměstnal.

„Svobodní občané Malabaru! Hrabě Mahan, Ehkiller, Ankir a Karrar!“ oznámil vyvolávač, který nám otevřel dveře do trůnního sálu. Objevily se tři portály, ze kterých vyšli ostatní hráči. Navzájem jsme se pozdravili a v očekávání ztichli – císař bez dobrého důvodu nepřivolává tak roztodivnou směsku hráčů. S Ehkillerem jsem se už znal, ale zbytek jmen jsem dosud neslyšel. Zajímalo mě, co jsou zač a odkud přišli. Podle klanového symbolu u Ankirova jména jsem pochopil, že patří k Fénixu, ale Karrar nebyl členem žádného klanu. To je divné...

Když jsem byl v tomto sále naposledy, Geranikova dýka byla stála zapíchnutá v trůnu, který obklopovaly Kameny světla. Nyní na trůnu seděl Naahti, jenž na nás majestátně shlížel. Šest rádců, vévodkyně Caltanoru, ropuše podobný guvernér Serrestu a několik dalších neznámých NPC dodávalo tomuto setkání punc formálnosti. My čtyři jsme hrdým krokem vstoupili do sálu.

„Posaďte se, pánové,“ pronesl císař a jakoby mávnutím kouzelného proutku se ve středu trůnního sálu objevil velký kulatý stůl. NPC si začala sedat okolo stolu, ale my jsme zůstali stát. Pro svobodné občany nebylo u stolu volné místo.

„Přišli jste sem na mou žádost kvůli jediné záležitosti,“ oslovil císař shromáždění, „abychom rozhodli, zda je na čase změnit naše zákony, nebo je ponechat v aktuální podobě.“

Pokud jsem to pochopil správně, shromáždění se účastnilo všech třiatřicet guvernérů, kteří zůstali v Malabaru po kartoské expanzi, vévodkyně jako zástupkyně aristokratů a rádcové, nejvyšší autority v zemi po císaři. V podstatě šlo o řídicí výbor Malabaru!

Císař pokračoval: „Jste si vědomi důvodu naléhavosti opatření. Než začneme s hlasováním, přál bych si slyšet vaše názory na tuto záležitost.“

„Provincie Lestran plně podporuje císařovu iniciativu na pozměnění zákona,“ promluvil lestranský guvernér. „Svobodní občané již dlouho dokazují, že jsou schopnými vládci. Části z nich by měla být projevena důvěra a umožněno vedení vesnic a možná i malých měst. Chápu, že se k celé záležitosti vážou rizika. Svobodní občané by se mohli přímo či nepřímo chtít obohatit na úkor císařství, a proto bychom měli opatrně volit kandidáty a pečlivě dohlížet na jejich vládu. Můj názor však zní tak, že stojí za to dát jim šanci prokázat své schopnosti. Pokud by vesnice a města, kterým budou svobodní občané vládnout, vzkvétala, mohli bychom třeba i přehlédnout nějaké probl...“

„Názor provincie Lestran je pochopitelný,“ přerušil císař mého guvernéra, u něž jsem se těšil nejvyšší možné reputaci. „Je mezi námi někdo další, kdo si přeje vyjádřit svůj pohled na věc, než přejdeme k hlasování?“

„Provincie Brantar neschvaluje změnu zákona!“ promluvil velmi důstojně vypadající muž. Byl oblečen do vojenské uniformy s mnoha medailemi, měl i vojenské držení těla, dlouhý knír... Guvernér Brantaru mi částečně připomínal starostu Narlaku. Jako by snad byli příbuzní. „Svobodní občané, zvláště po jejich přechodu na kartoskou stranu, se stali pro Malabar zhoubou! Nájezdy, pogromy... A k těmto činům se neuchylují pouze Kartossané. Dokonce i malabarští občané ničí celá města, a to nemluvím o vesnicích. Po-

zice Lestranu mě nepřekvapuje. Hráči nedávno pomohli se záchranou jednoho z jejich měst a guvernér nemá problém přehlédnout jiné přešlapy. Přesto však vážený Krondavir neví, nebo si nepřeje vědět, že během posledních tří měsíců bylo sedm mých měst srovnáno se zemí. Sedm! Pět padlo rukou Kartossanů a dvě města zničili svobodní občané Malabaru! Proč bychom jim měli svěřit vládu nad vesnicemi a nedejbože i městy? Jen aby si mohli vybudovat silnější základny, ze kterých mohou vysílat více jednotek? Nebo proto, aby se mohli obohatit a o císařství se vůbec nestarat?“

„Pozice provincie Brantar je taktěž pochopitelná. Přeje si promluvit ještě někdo další?“

Další tři guvernéri provincií Alyen, Nirriana a Shatil vyjádřili změně zákona svou podporu. Naopak čtyři včetně guvernéra ropuchy promluvili proti. Zbytek osazenstva zůstal potichu sedět.

„Vévodkyně,“ promluvil císař k dámě, „chtěla byste promluvit?“

„Ano, císaři,“ odpověděla žena, aniž by ze mě odtrhla oči. „Jako oficiální zástupkyně aristokracie v Malabaru jsem toho názoru, že je vhodný čas na změnu a další růst. Ne všichni aktuální vládcí si zasloužili svou pozici poctivě,“ vévodkyně pohledem přešla na guvernéra ropuchu, který pod jejím pohledem zapadl hlouběji do židle, „ale stejně dobře nemá každý svobodný občan právo vládnout. Rozhodnutí, kdo je této cti hoden a kdo nikoli, je otázkou pro další diskuzi, které by se celkem logicky svobodní občané neměli účastnit. Ale jelikož už jsou zde, mohu říci, že jsem nominovala tyto čtyři kandidáty, protože si vysloužili mou důvěru a tím i důvěru celé šlechty. Má rada zní: umožněte těmto občanům vládnout po dobu šesti měsíců nad několika malými osadami. Po uplynutí této zkušební doby zhodnotíme jejich práci a dospějeme k dalším rozhodnutím. Můj císař všechny tyto muže dobře zná, proto nemá smysl zmiňovat výhody a nevýhody každého z nich. Nikdo by se neměl do neznámého prostředí vrhat po hlavě, ale naopak opatrně postupovat krůček po krůčku. Žádám, aby císař dospěl k smysluplnému rozhodnutí.“

„Děkuji za vaše slova, vévodkyně,“ promluvil císař, který vypadal ztracen v myšlenkách. Očividně se aktualizoval jeho imitátor, jelikož není pravděpodobné, že by se tak zásadní změna herních mechanismů udála sama od sebe. „Dospěl jsem k rozhodnutí. Rádcové, žádám vás, abyste tohoto rozhodnutí byli svědky a zaznamenali ho.“

Za prvé bude čtyřem občanům Malabaru dovoleno sloužit v roli vládců několika osad s celkovou populací nepřesahující deset tisíc občanů, a to po dobu šesti měsíců. Za druhé uděluji svobodným občanům Ehkillerovi, Ankirovi a Karrarovi titul barona! A za třetí, pokud po uplynutí zkušební doby budou výsledky pozitivní, bude tato možnost nabídnuta i ostatním svobodným občanům splňujícím potřebná kritéria, o jejichž znění se dohodneme později. Tak zní mé rozhodnutí!“

Před očima se mi objevila zpráva, která doslovně opakovala císařovu řeč a končila dvěma možnostmi:

přijmout a odmítnout. Jsem si dobře vědom, že nikdo z ostatních tuto nabídku neodmítne, a proto jsem stiskl tlačítko přijmout a podíval se, jak se rozhodne zbytek. Oči Ehkillera zůstávaly zamlžené daleko déle než oči ostatních. Kouzelník si asi znovu a znovu pročetl text, aby v něm objevil nějakou léčku. Když se k nám konečně připojil, císař pokračoval se svým proslovem: „Tímto nařizuji zde přítomným svobodným baronům a hraběti, aby během deseti dnů dojednali veškeré záležitosti se správou vesnic a přivolali herolda, který jejich jmenování potvrdí. Děkuji všem přítomným. Prohlašuji toto jednání za ukončené!“